

Zbyněk Kučera Holub

PŘEŽÍT

AGENT
JEK
30

NÁRODNÍ PARK
ŠUMAVA

ve světě Miroslava Žambocha & Jiřího W. Procházky

agent
John Francis Kovář

30
PŘEŽÍT

Zbyněk Kučera Holub
PRVNÍ RYZE ČESKÁ SCI-FI / FANTASY SÉRIE!!!

Stanislav Juhaňák – TRITON

Mojí babičce Justině, dceři Šumavy

Copyright © Zbyněk Kučera Holub a Libor Machala, 2013

Cover Art © Petr Vyoral, 2013

Design © Jan Doležálek, 2013

Edition © 2013

All rights are reserved

ISBN 978-80-7387-676-0

Pozorovatel, hlášení 2:

John Francis Kovář, hnán svým instinktem a zkušenostmi, našel přirozený (!) průchod do dalšího světa. Tlak okolností je ale tak silný, že brzy musí přestat sledovat sotva zřetelnou stopu obchodníků s neznámou substancí a je donucen ve válce již téměř století pustošící Evropu sedmnáctého století bojovat o holý život. Podmínečně úspěšně – v průběhu svého putování se nakazil dostupnými prostředky nevyлéčitelnou chorobou – smrtelnějším bratrem černého moru.

Při hledání léku narazí na svého přítele Vincenta Vegu, vůdce obchodně-pašerácké skupiny. Díky němu získává lék oddalující smrt a dalším přirozeným průchodem branou mezi světy putuje dál, v cestě za lékem, který ho jediný může zachránit.

Dva zachránění členové Agentury ve stabilně propojených světech – něco mi říká, že to není náhoda. Nejraději bych zůstal a obě reality prozkoumal, očichal, prohlédl si všemi smysly, co mám, ale nemohu. Musím sledovat a pozorovat JFK.

Proč, to netuším, prostě musím.

1. NEVOLNÍCI

„Jsem Šumavan.“

(Karel Klostermann, když se ho ptali, zda se cítí být více Němcem, či Čechem.)

Zvuk motorové pily. Praskání dřeva.

Vidění se Johnovi vrátilo právě ve chvíli, kdy se na něj řítíl obrovitý smrk. Pohotově se odkulil stranou. O vteřinu později dopadl kmen na místo, kde ještě před chvílí ležel.

„To bylo o fous...“

Pomalu se zvedl na nohy a oklepal ze sebe mravence. Necítil se ve své kůži, motala se mu hlava. Matně si vybavoval útržky z předchozího světa – spousty olezlých mrtvol, pachůt otrávené vody... Onemocněl morem.

Opět zarachotila pila.

„Achtung, Franz! Máš tam člofjek!“ vykřikl kdosi.

Rámus utichl. Spěchali k němu dva ramenatí muži.

„Co seš zač, chlape?!“ obořil se na Johna zamračený zrzek. „Skoro jsem tě zabil!“

JFK zavrával. Jeho tělo bylo nezvykle slabé. Po spáncích mu stékal studený pot.

„Ten Man vypadat nicht gut, Franz,“ pokýval hlavou druhý muž, špinavý blondák se silným německým přízvukem.

Měl na sobě cosi, co Johnovi evokovalo vzpomínky na televizní pořad Alles Gute – zelené kraťasy nad kolena, kšandy a na hlavě tyrolskou hučku s tetřevími pírkami.

„Hm, máš recht, Moritz,“ přikývl zamyšleně zrzek. „Koukni, jak se celej třese. Oči se mu jenom lesknou.“

1. NEVOLNÍCI

JFK chtěl namítnout, že to nestojí za řeč. Místo toho ale vydal jen pár nesrozumitelných hrdelních skřeků. Točil se s ním celý svět, v hlavě mu hučelo jako ve včelím úle.

„Co s ním?“ podíval se Franz na svého druha. „Stmívá se. Tady nemůže zůstat. Do rána ho něco sežere.“

„On felká chlapák,“ zazubil se Moritz. „Ten na trhu v Budweis chodně peněz stát. Alte Gerda už bude fjedět.“

Cosi v Johnovi křičelo na poplach – v podvědomí mu svítil výstražný červený kód. Pak se zapotácel a padl do mechu. S pohledem upřeným do zeleně zářících korun stromů ztratil vědomí.

Blouznil. Před očima se mu míhaly tváře lidí z Agentury – živých i těch mrtvých. Z husté šedé mlhy se náhle vynořila Andrea a naléhavě mu cosi šeptala. Nerozuměl jí jediné slovo, jen fascinovaně sledoval pohybující se rudé rty. Poznával vůni jejího parfému.

Potom se rozezněl uši trhající bzukot. Nepříjemný pronikavý zvuk.

Ocíl se v ponurém lese. Natahovaly se po něm větve pokřivených stromů, brodil se páchnoucím močálem. Kolem poletoval roj bludných světélek.

„Pojď s námi!“ vábily ho tiché hlásky. „No tak, pospěš si! Smrt je ti v patách! Tady nesmíš zůstat!“

Bludičky se vzdalovaly, zatímco okolí rychle požírala neproniknutelná černočerná tma, lepkavá a studená. Na Johna dolehla podivná tíseň. Věděl, že není sám. Z té temnoty ho cosi sledovalo...

Rozběhl se za svítícími tvorečky. Bláto mu čvachtalo pod nohama a stříkalo všude kolem.

„Jde si pro tebe! Utíkej! Přidej!“

JFK poslechl a běžel jako o život. Nepřestal, dokud nepadl vysílením. Kousek nad ním tančila dvě mihotavá světélka.

„Výborně! Unikl jsi, zatím...“

Světélka se proměnila v pomněnkové oči plavovlasé dívky. Zračil se v nich zvláštní výraz – pronikavý a přesto strnulý. Byly to oči, které neviděly.

Dívka se nad ním sklonila a se smutným úsměvem mu vlila do úst odporně trpkou tekutinu.

„Pij,“ pobídla ho tiše.

Johnovo hrdlo sevřely mučivé plameny. Divoce sebou zazmítal. Jako by z něj chtěly vyskákat všechny vnitřnosti.

„Musíš být silný,“ šeptala dívka známým hlasem.

„Andreo?“ vydralo se mu z úst.

Opět ucítil ten povědomý parfém. Pak usnul.

Probudila ho příjemná vůně jídla, až se z ní sbíhaly sliny. Zakručelo mu v žaludku. Uvědomil si, jak hrozný má hlad.

Pomalou se posadil na staré matraci. Nacházel se v malé světnici se stěnami z kulatiny, přímo proti sobě měl prosklené okno s bytelnou mříží. Venku se právě smrákalo. Nejprve zkusil vzít za kliku u dveří, ale ty byly zamčené. Zalomcoval s mříží – ani se nehnu-la. Nezbyvalo mu, než vyčkat, až se objeví někdo z vězňitelů.

Poblíž okna stál červotočem prolezlý stolek a na něm leželo zrcátko. John ho zvedl a nedůvěřivě se zadíval na svůj odraz. Neholené tváře měl pobledlé a propadlé. Když si vzápětí prohlédl své tělo, zjistil, že hodně zhubl a zeslábl. Nikde ale neviděl známky moru. Černé skvrny zmizely, zůstal po nich jen téměř nezna-telný stín. Nemoc ustoupila, otázkou zůstávalo, zda definitivně. Ale to zjistí.

Pak si všiml ocelového náramku na pravém zápěstí. Nešel sundat. Bylo do něj vyraženo číslo 113.

„Šťastná třináctka...“ zabručel v neblahé předtuše.

Zkusil několik cviků na protáhnutí svalů. Záhy zjistil, že jeho kondice není zrovna v ideálním stavu. Kdoví, kolik dní tu nečin-ně prospal.

Udělal pár kliků a pak spěšně prohledal pokoj. Pátral po čemko-liv, co by mu napovědělo, kde se ocitl a jaké je jeho momentální postavení.

Vzpomněl si na dvojici dřevorubců, Franze a Moritze. Mluvili podivnou směsicí češtiny a němčiny a používali motorovou pilu. Johna napadlo, že nejspíš uvízl v realitě blízké jeho rodnému svě-tu. Ostatně tomu nasvědčoval i na stěně visící obrázek krumlov-ského zámku.

1. NEVOLNÍCI

Pozorně se zadíval na velkou zasklenou fotografii nade dveřmi. Byl na ní asi padesátiletý zamračený muž s licousy na tvářích. Měl na sobě modrou vojenskou uniformu s metály vyrovnanými na prsou a na hlavě čepici se zlatou orlicí.

„Asi nějaký velký zvíře,“ konstatoval JFK a sundal obraz ze stěny.

John už podobný stejnokroj někde viděl. Ve vzpomínkách se mu vynořilo staré rodinné album s dědečkovou podobiznou. Ale ano! Takovéto uniformy se přece nosily za Rakouska-Uherska.

Nad spodním okrajem rámečku byla částečně zakrytá písmena. John opatrně vyjmul fotku a přečetl nápis vyvedený ozdobným písmem:

František Josef III., Jeho císařské a královské Apoštolské veličenstvo, z Boží vůle císař rakouský, král český a uherský, král lombardský a benátský, dalmatský, chorvatský, slavonský.

Pod tímto textem bylo ještě jednou to samé v němčině.

No vida, máme první indicii.

Zatímco vracel obraz zpátky na stěnu, lovil v paměti, kolik vlastně těch Franz Josefů bylo. Historie nikdy nepatřila k Johnovým silným stránkám...

Jeho úvahy přerušily blížící se kroky. Cvakla klika. Do světnice vstoupila drobná vrásčitá stařena s černým šátkem a dlouhou sukní. Tváře měla nafouklé jako křeček, pod krhavýma očima temné vaky.

„Á, panáček je konečně vzhůru!“ zaskřehotala a postavila na noční stolek talíř s hustou polévkou. Vydatně se z ní kouřilo. To byla ta vůně, která Johna vzbudila. Žaludek o sobě dal opět vědět.

„Hlad, co?“ ušklíbla se stařena.

JFK si při její grimase vybavil pečená morčata, která ochutnal v Peru. Co by teď za ně dal.

„Jen papej, chlapče, vždyť jsi prospal celý tři dny.“

„Tolik?“

„Měls pěkně namále. Takovou horečku jsem ještě neviděla. A že už něco pamatuju. Jakpak ti říkaj?“

„John, John Francis Kovář,“ představil se a pustil se s chutí do jídla.

Zamlaskal, polévka byla výborná. Poznával mrkev, petržel a cibuli. Pak tu bylo ještě cosi kořeněného, co tomu všemu dodávalo zvláštní charakteristickou chuť – možná kmín.

„Cizinec?“ podivila se stařena a podezřívavě si Johna změřila. „Já jsem Hildegarda. Ale všichni mi tu říkají Gerda.“

Z pootevřených dveří se ozvala hudba. Chraplavé rádio tam vyhrávalo *Die Biene Maja* od Karla Gotta.

JFK si zabroukal povědomou melodií a vytáhl zrnko, které mu ulpělo mezi zuby. To hned znechuceně zahodil – byl to malý černý brouk. Takže žádný kmín... Rázem ho přešla chuť k jídlu.

„Copak, moje polévka z kůrovce ti nejede?“ zamračila se Gerda. „Dřevorubci ji milují. Neboj, zvykneš si. Nic jiného ti ani nezbyde, lepší tady nemáme. Maso je jenom pro pány.“

Božský Kája dozpíval Máju a hlasatelka oznámila, že je právě poledne.

„Posloucháte Rádio Vídeň, českou jazykovou mutaci. Ať žije Jeho výsost, císař František! Je tady přehled zpráv...“

JFK potlačil odpor k broučím stravě a polkl další lžici. Potřeboval nabrat sílu. Ve hmyzu prý ležela budoucnost lidstva – alespoň v jeho realitě se to tak říkalo. Tenhle svět se zdál být pokroucený hodně zvláštním způsobem.

John se usmál. Když kdysi v Guatemale pobýval mezi domorodci, jedl i horší věci.

Rádio ze sousední místnosti dál vesele chraplalo:

„...car Vladimír, náš bratr a spojenec, se dnes chystá na návštěvu Vídně. Za účasti Atomového knížete byl včera slavnostně spuštěn šestnáctý blok jaderné elektrárny Temelín. Arabské země nadále odmítají obnovit humanitární dodávky pro Evropu. V Praze byl dopaden Václav K., významný člen zakázaného separatistického hnutí a autor knih o globálním ochlazení...“

„No vidíš, jak ti nakonec šmakovalo,“ pochválila spokojeně Gerda Johna za vyprázdněný talíř. Kuchařky byly všude stejné – těšilo je, když strávníkům chutnalo.

Hlasatelka se právě chystala sdělit něco ze sportovních výsledků rakousko-uherské fotbalové ligy, ale někdo vypnul rádio. Vedle

1. NEVOLNÍCI

stařeny se objevil vysoký holohlavý chlap v umazané rozhalené košili a kožených kalhotách.

„Už je fit?“ zeptal se Gerdy hrubým hlasem.

„Vypadá to, že jo, Norme. Ale nejni to mojí zásluhou. Vyhrabal se z toho sám. Má v sobě hodně síly.“

„To je jenom dobře,“ přikývl hromotluk.

Přistoupil k Johnovi a zblízka si ho prohlížel jako nějaké zboží. Zkusmo mu sevřel pravou ruku a zkoumal pevnost svalů.

JFK se zamračil. Nelíbil se mu Normův zálibný výraz. Nehodlal se nechat ohrabávat od někoho, kdo nebyl ženského pohlaví a smrděl jako hromada hnoje. Zvažoval, že pořízkovi předvede trochu své síly hlavičkou do zubů.

Holohlavec zřejmě vytušil Johnovy úmysly a ustoupil.

„Něco si vyjasníme,“ zavrčel. „Je jedno, kýmš bejval dřív. Ted' seš muj nevolník a číslo sto třináct. Já jsem tady šéf a ty budeš dělat, co ti řeknu. Když s tebou budu spokojenej, dostaneš najíst. Jinak tě nechám spráskat a zůstaneš o hladu. A dobře ti radim, o nic se nepokoušej. Máš na ruce dozorčí náramek. Je v něm bomba. Když budu chtít, roztrhá tě na kusy.“

Při posledních slovech si Norm významně poklepal na levé zápěstí. Ten mu obepínalo cosi na způsob digitálních hodinek – jen to mělo velký displej a spoustu titěrných tlačítek.

John stiskl zuby. Zařízení mu připomínalo lacinou hračku ze stánku od Vietnamců. Třeba ho ten holohlavý smraďoch tahal za nos. Jeden přesný úder a šel by k zemi... Ne, nemělo cenu riskovat. JFK se rozhodl, že bude trpělivý. Zjistí o těchto lidech víc, a až nastane vhodná chvíle, osvobodí se.

„Fajn,“ vyložil si hromotluk jeho mlčení jako souhlas. „Pojď se mnou. Vyfasuješ cajk.“

Dali mu motorovou pilu a přidělili ho k Franzovi a Moritzovi. Franz se ve skutečnosti jmenoval František Křepelka, ale nikdo mu neřekl jinak než podle rakousko-uherského císaře. Jak John brzy zjistil, jména Franz a Josef byla v tomto světě velice oblíbená.

„Nejseš náhodou od těch bláznivejch aktivistů, že ne?“ zajímal se rusovlasý dřevorubec poté, co pokáceli statný strom.

„Kdo jsou aktivisti?“

„Von nefí, was ist Aktivist!“ spráskl ruce Moritz. „Fodkad' seš, člofječe?“

„Z Prahy,“ pokrčil John rameny.

„Ahá, Pražák,“ ušklíbl se Franz, jako by to vypovídalo o všem. „Tak to je jasný, to seš z ouplně jinýho světa. V Praze se nikdy nezajímali, co za bordel máme tady na jihu. Pražáci si řešej akorát separatisty a do panství Spícího knížete se nesorou. Už aby skončila válka s Osmanama a císařpán tu udělal konečně pořádek.“

„Ich bin Berliner!“ vypjal hrdě hruď Moritz. „Když já byl tři roky, Mutter se fdát sem, na Šumava, za šumavský Němec. Pak mi Familie sešlat megabrouk...“

„To stačí, Moritz,“ umlčel svého druha zrzek. „Tuhle historiku už znám nazpaměť. A stejně nejseš žádněj Berlínák, to bys musel bejt komouš. Tady John chtěl vědít, co jsou zač ti aktivisti.“

„Scheisse Aktivist, scheisse Kommunist,“ odplivl si Moritz.

„Kdysi bejvali aktivisti neškodní magoři,“ vysvětloval zatím Franz. „To eště sedělo ve Správě Národního parku Šumava pár nezkorumpovanejch lidí a nic se tu nesmělo. Stavět, kácet, dokonce tu chránili ty hnusný mutanty... To bylo tehdá haló, když se dřevobaroni pokusili ten park zrušit, to ti povim. Skoro se jim to povedlo, byli bychom první na světě!“

„Die Erzte!“ souhlasil pyšně Moritz.

„Jenže aktivisti se přivazovali ke stromům, lezli po nich jak vo-pičáci. Už se zdálo, že jim to nebude nic platný. Pak ale knížepánovi, s laskavým vodpuštěním, hráblo v makovici. A tak tu máme ten park furt. Přitom krize trvá víc jak století, lidi se množej a jídla je málo. V Budweis a dalších městech bují černej trh s nevolníkama... Každěj se holt snaží nějak přežít.“

Franz se smutně podíval na náramek na své ruce – stejný, jaký měl John. Byl číslo sto sedm, Moritz číslo sto deset.

JFK napočítal v dřevorubeckém táboře na padesát nevolníků. Hlídalo je deset dozorců v čele s Normem – jejich výzbroj tvořily

1. NEVOLNÍCI

samopaly a brokovnice. Nebyli to žádní cvičení profesionálové, jinde by stěží obstáli jako banda pouličních rváčů.

Jak John vyrozuměl, mnoho nevolníků se vzdalo své svobody dobrovolně. V tomto světě byla zoufalá nouze o živobytí. Když se někdo upsal do takovéhoho pracovního tábora, zabezpečil rodinu na mnoho let dopředu. Takzvaní „dřevobaroni“ zásobovali jejich blízké jídlem.

Franz odzátkoval čturu a napil se vody. Potom pokračoval ve vyprávění:

„Asi si stejně jako všichni vostatní Pražáci myslíš, jak jsou na tom Jihočeši kdovíjak dobře, když dodávají atomovou energii pro celou monarchii. Chyba, Johne! Někdy máme tak málo elektriky, že nám nesvítěj ani žárovky. Náš starej knížešpán z Hluboký si slyší, co může, pro ten svůj slavnej Schwarzenberskej vesmírnej program. Posílá rakety na Měsíc, na Mars a kdoví dokam eště, ale na vobyčejný lidi z vysoka – teda z hlubockýho zámku – sere. A ke všemu se na starý kolena zbláznil do ekológie. Obklopil se samýma vědátorama a prohlásil šumavskej smrk za rodinný stříbro, co je třeba chránit. Jak ale sám vidíš, těžba běží vesele načerno dál. Za hranicema, v Bavorsku, si už stihli všecko vykácet. Kdyby mohli, udělali by to u nás čeští dřevobaroni taky tak. V šumavským dřevě leží velký bohatství, v Bavorech ti za něj klidně zaplatěj zlatejma zubama po dědečkovi. Ale co ti budu, kamaráde, povídat. Co sem slyšel, tam u vás v Praze si taky nemůžete kdovíjak vyskakovat.“

„V Baforsku teď móc špatný,“ pokýval hlavou Moritz. „Tam hlad, šádné suroviny, bída, šádná Arbeit – práce, no fuj ekel.“

„Ti aktivisti,“ připomněl John Franzovi.

Zažil už hodně, ale tohle vypadalo jako šilencův sen.

„Už se k nim dostávám. Řek bych, že mocní pantátové udělali kdesi chybu. Dřív s aktivistama nediskutovali, udělali na ně bububu, nebo to spravilo pár vobušků. Jenže aktivisti se eště víc narsali. Když viděli, že po dobrým nejni s potentáty řeč, přitvrдили. Dneska jsou to oni, kdo se s nikym nebaví. Holt si je takhle sami vychovali... Povim ti, Johne, bacha na ně, jsou to strašní teróris-

ti. Přivazují lidi ke stromům a klidně tě odprásknou ze zálohy. Běda tomu, kdo se jim dostane do spárů. Vede je učiněnej démon, prý se vyzná v hodně drsný magii. Eště, že my máme starou Gerdu. Ta nás snad před jeho zlými kouzly ochrání.“

Magie, John instinktivně zbystril – to byla možná stopa, kterou stálo za to sledovat. Že by někdo z minulosti, někdo, koho znal?

„Ja ja, Alte Gerda,“ přizvukoval Moritz. „Super Oma.“

„Co se tady flákáte?!“ ozvalo se přísně za jejich zády.

Stál tam Norm, jak John zjistil, celým jménem Norman Manasek. Kdysi pracoval ve vedení Národního parku. Pak se dal dohromady s bohatým dřevobaronem odkudsi z Hluboké a s podporou jeho konexí a dlouhých prstů si udělal živnost z pašování vysoce ceněného šumavského dřeva do vykáčených Bavor.

Nevolníci se chopili motorových pil – fungovaly na líh, bohužel byl denaturovaný – a pustili se zase do práce.

V následujících dnech si JFK z vyprávění dřevorubců poskládal poměrně ucelený obraz o této realitě. Zhruba do první světové války se odvíjela podobně, jako ta Johnova. Rakousko-Uhersko prohrálo a Habsburkové byli zbaveni moci. Roku 1936 se však Karlovi Habsburskému podařilo za podpory royalistického hnutí provést puč a ustanovit konstituční monarchii. Hodně mu v tom napomohla celosvětová hospodářská krize vypuknuvší roku 1929. Nespokojené obyvatelstvo vnímalo návrat císaře a jeho pevné ruky jako východisko z úpadku.

Hospodářská krize v tomto světě nikdy neskončila a souvisle přetrvávala až dodnes, kdy se psal rok 2012. Postupně se většina mocností rozpadla nebo v nich zavládl chaos. Zhroutil se trh, fungoval pouze výměnný obchod, většinou na lokální úrovni. Ekonomie byla synonymem pro černou magii. V některých státech Severní Ameriky, nejzaostalejší části planety, dokonce ekonomy upalovali na hranici jako čaroděje. V Papežském státě Vatikánu se vedly kačířské procesy se zastánci vzniku celoevropské měny.

Obnovené Rakousko-Uhersko bylo poslední velkou evropskou říší. Sousední Německo se rozpadlo, nacistické hnutí bylo záhy

1. NEVOLNÍCI

potlačeno komunisty. Ti zcela ovládli Berlín a obestavěli ho vysokou zdí. Z Německa se stala země rozhádaných městských státeků. V Rusku zavládla totální anarchie.

Jak John z informací získaných od dřevorubců pochopil, po celé Evropě vládla bída, lidé se dokonce uchýlovali ke kanibalismu. Bohatí Arabové posílali do Evropy potravinovou pomoc, ta ale v posledních dvaceti letech vážla kvůli bratrovražedným válkám ropných šejků.

Protože se arabský svět uzavřel do sebe a odmítal se dělit se zbytkem světa o svou technologii založenou na ropě, vsadilo Rakousko-Uhersko na vývoj atomové energie. První jaderné pokusy probíhaly na Šumavě a vedl je jihočeský vládce, Atomový kníže. Pokusy měly spoustu vedlejších efektů. Šumavská příroda zmutovala, objevily se tu zcela nové druhy fauny a flóry. A také léky, které ve Vegově světě dokázaly porazit vražedný mor. Kvůli nim tady byl.

Někdy v osmdesátém pátém vypukla tzv. Kůrovcová válka, ve které byla vyhubena přemnožená populace člověku nebezpečného atomového lýkožrouta. Nedlouho poté vyhlásila Vídeň na Šumavě Národní park, o jehož zrušení se marně snažila dřevařská lobby s podporou části místních obyvatel.

S tím, jak se víc a víc zorientovával v místních událostech, si uvědomil jednu hodně nepříjemnou věc. Při průchodu mezi světy muselo dojít k nějaké interrealitní fluktuaci, protože od doby, co tady byl Vincent Vega naposledy, uplynulo skoro patnáct let. To znamenalo, že všechny kontakty, které od něj dostal, byly staré a nepoužitelné, byl odkázán sám na sebe.

John každý den posiloval. Práce v lese na čerstvém vzduchu mu svědčila. Dostával své tělo do původní formy. Horší to bylo s jeho psychikou. Sotva zapnul motorovou pilu, ozvaly se tiché, naříkavé hlasy. Jako by ho stromy prosily o milost.

„To se srovná,“ snažil se zůstat v klidu. „Měl jsem těžké horečky. Není divu, že je mozek unavený...“

Jenže bludy nepřecházely. Naopak, každým dnem to bylo horší. JFK věděl, že je něco zatraceně špatně. Znal chlapy, kterým ve

válce hráblo. Někteří by z fleku mohli jít točit nový díl Ramba. Ale pouhý hardware nestačil. Ten, kdo programoval lidský software, si asi nedokázal představit, kam až může člověk ve své vynalézavosti zajít. Nebo že by to byly následky moru? Příznaky jeho návratu? Tehdy také trpěl vysokými horečkami a halucinacemi.

Smrákalo se. Dřevorubci spěchali do tábora. Jako každý večer je čekala pochoutka z kůrovce – hutná polévka, někdy guláš, vše podle starých osvědčených šumavských receptů. Lapače, které se v Johnově světě používaly proti škůdcům, tady sloužily jako sběrna jídla.

Zazněl výbuch. Zem se zachvěla a k Johnovým nohám dopadly kusy lidského těla.

„Kurva, to je tenhle tejden druhej!“ řval nepřítelně Norm. „Kde mám furt ty chlapy brát?! Zatracený čínský šmejdy.“

JFK se zamračil a pohlédl na náramek s číslem sto třináct. Už chápal, proč na nich má většina dřevorubců vyražena vysoká čísla nad padesát. Těch nižších zbývalo zoufale málo. Dozorčí zařízení byla čínské produkce a pracovala na bázi radiových vln. Dva roztrhaní dřevorubci během posledních dní dávali Normovi za pravdu, že šlo o hodně nekvalitní výrobky. Oba nešťastníci se nepokoušeli o útěk, přesto se jejich náramky aktivovaly. Selhaly bez příčiny.

Johna mohl kdykoliv potkat stejný osud. Musel se té věci co nejrychleji zbavit. Jenže to nebylo nijak snadné. Od Franze se dozvěděl, že náramek otevře pouze zvláštní číselná kombinace, kterou znal Norman.

Dřevorubecký tábor tvořil nízký srub a několik desítek stanů s podsadami. Po večeři se dřevorubci zpravidla brzy ukládali ke spánku, aby nabrali síly na další den. Tentokrát však zůstali sedět v bezpečí táborových ohňů a ostražitě se rozhlíželi do stínů mezi stromy. Z hloubi hvozdu vycházel pronikavý bzukot. John si vzpomněl na svůj podivný sen.

„Co je to?“ zeptal se Franze.

Ryšavý dřevorubec si křečovitě objímal kolena, ve tváři měl hrůzu. Norman a jeho muži obcházeli po okraji tábora s odjištěnými zbraněmi.

1. NEVOLNÍCI

„Da-das ist a-a-atom blouk,“ vykoktal místo strachy oněmělého druhu Moritz. „On sačínat se mnošit. Jeho samec fyletět na stlom a tam dělat bejvák, aby pšilákal samíc. S těma on pak mít moc fuj ekel děti.“

„Samečkové kůrovce vábí samičky,“ zašeptal kdosi.

John se ohlédl a spatřil slepou dívku. Jmenovala se Marta a byla nevolníkem, stejně jako on. Dosud neměl příležitost s ní hovořit. Věděl jen, že ji Norman koupil na černém trhu v Budweis na žádost staré Gerdy jako její pomocnici.

Bzučení sílilo. Pulzovalo v pravidelných intervalech. JFK cítil, jak mu pronikavý zvuk rezonuje lebkou. Rozbolela ho hlava.

„Blíží se,“ pokývala hlavou dívka. „Jsou vyhladovělí a rozzlobení.“

John si tiskl spánky. Ten bzukot byl k nevydržení. Spolu s ním slyšel ještě něco – tiché, naléhavé hlasy. Nevěděl, co mu chtějí, nerozuměl jim.

„Na, napij se,“ podávala mu Marta čturu.

John poznával vůni máty, heřmánku, možná hřebíčku. Vpravil do sebe několik doušků. Záhy se mu ulevilo, bolest přestala.

Jeden z dozorců vykřikl. Z lesa se vynořila hlava obrovitého brouka. Obludná kusadla sevřela nešťastníka kolem ramen a odťáhla ho do tmy. Ostatní spustili palbu ze samopalů.

„Zůstaňte, kde jste!“ řval Norman na nevolníky – několik se jich v panice pokusilo utéct. „Kdo se hne, toho zastřelím! Sakra, kde je Gerda?!“

„Je jí zle,“ odvětila mu nevidomá dívka.

„Hned ji sem přiveď! Dělej!“

Marta zmizela ve srubu. John musel obdivovat, s jakou jistotou si přes svůj handicap počíná.

Cosi zakrylo měsíc na noční obloze. Nad táborem se slétával roj velkých brouků. Kroužili stále níž a níž.

„Kam utíkáte?! Kurva, zůstaňte na místě!“

Teď už Normana nikdo neposlouchal. K smrti vyděšení dřevorubci se rozutekli mezi stany, každý se snažil zachránit holý život.

Dozorci stříleli jako pomínutí. Dávky ze samopalů bušily do chitinových pancířů. Kdosi vypálil z brokovnice a nedaleko Johna

dopadl kus ustřelené černé krovky. Broukům ale kulky nijak zvlášť neškodily. I přes řadu zásahů se vrhali střemhlav dolů a odnášeli zmítající se muže. Šílený jekot těch nebožáků utichal v dáli.

JFK věděl, že teď je jeho příležitost. V nastalém zmatku se nenápadně přemístil za Normanova záda. Vzápětí mu zezadu nasadil kravatu a strhl ho k zemi. Dával si přitom bedlivý pozor, aby nijak nezavadil o ovladač Made in China.

„Jaká je kombinace náramku?“ zavrčel na holohlavce. Zvedl upuštěný samopal – okem znalce ihned poznal ruský PPŠ 41, také známý jako Špagin – a přitiskl mu hlaveň k hlavě. „Mluv, nebo ti vystřelím mozek z hlavy!“

„Jedna, dva, tři, čtyři...“ sípal Norman. Ve skutečnosti nebyl žádný velký hrdina. „Dobře se to pamatuje.“

„Hm,“ zabručel zklamaně JFK – očekával od šéfa dozorců a bývalého člena vedení Národního parku přece jen trochu větší fantasii.

Sotva vyfukal čísla, ozvalo se na pravém Johnově zápěstí cvaknutí. Současně s ním zaduněla exploze. Ze stanu, do kterého právě vběhl jeden z dřevorubců se zavalitým broukem v patách, vyšlehly plameny.

„Chlape, vole zlatej, vidíš, cos udělal?!“ zamračil se Norman na Johna. „Jsou to prostě zkurvený čínský šmejdy...“

JFK strhl z ruky nechtěnou ozdobu s vyraženým číslem sto třináct a s úlevou ji zahodil. Byl volný!

Vzápětí postřehl zděšený výraz v Normanově tváři. Holohlavý předák ztuhl hrůzou a třeštil oči kamsi za Johnova záda.

JFK ucítil lehké šimrání na zátylku. Na nic dalšího nečekal. Překulil se přes ležícího dozorce, ten jen bezmocně hekl pod váhou jeho těla. V další chvíli už John v podřepu mířil samopalem mezi pár složených hmyzích očí. Měly tvar ledvin. Brouk se teď plně věnoval Normovi – omakával ho dlouhými paličkovitými tykadly a vydával přitom vzrušené bzukání.

„Stotřináctko, dělej něco, pro lásku boží!“ vzpamatoval se holohlavec.

„Pro tebe jsem John, pan John,“ zavrčel podrážděně JFK.

1. NEVOLNÍCI

Stíkl spoušť. Broučí kulovitá hlava se rozprskla pod dávkou střel. Odporný sliz se rozstříkl všude kolem. Nejvíc ho ulpělo samozřejmě na Normovi.

„Díky, chlape...“

John se o předáka víc nezajímal. Rozhlédl se po táboře. Díval se na scénu jak z nějakého béčkového filmu o přerostlém hmyzu – „Kůrovec útočí“. Ačkoliv, takovou Hvězdnou pěchotu měl JFK docela rád.

Na verandě srubu se objevila Marta. Přiváděla Gerdu. Stařena se o nevidomou dívku opírala, sama by se sotva udržela na nohou. Za těch pár dní, co ji John neviděl, snad ještě víc zestárla.

„Už to začalo!“ zachroptěla s šílenstvím v očích.

„Dělej něco, stará!“ zařval na ni oslizlý Norman. „Od čeho tě tu, kurva, máme?!“

JFK pohlédl k temnému lesu. Mohl teď zmizet, nikdo by ho nepronásledoval. Pak se zadíval na slepou Martu. Usmívala se. Neviděla nic z té hrůzy kolem, netušila, že srub pomalu, ale jistě obkličuje houf vyhladovělých hmyzáků. Byla ztělesněním nevinnosti.

„Ach jo,“ zabručel John.

Samopal v jeho rukou se rozštěkal. Hned trojice brouků se proměnila ve změt létajících tykadel, nohou a kusadel. Pak mu ale došly náboje. Zabitě škůdce okamžitě nahradili další.

Stará Gerda jemně odstrčila Martu a nejistým krokem se vydala vstříc bzučícím bestiím. K Johnovu úžasu jim odpovídala stejnými zvuky. Natáhla kostnatou ruku a prsty se dotkla tykadel nejbližšího kůrovce.

„Bzuk, bzuk!“ zavrkal hmyzák.

Potom všichni brouci naráz vzlétli a zmizeli nad lesem. Stařena se svezla k zemi.

„Gerdo!“ vykřikla zděšeně slepá dívka.

John přiklekl k bezvládné ženě. Z úst, nosu i uší jí vylézaly desítky drobných broučků – miniaturní obřích vraždících monster.

„Johne...“ zachroptěla Gerda s očima obrácenými v sloup. Její bradu potřísnil chuchvalec temné krve. „Nesmíš... ty nesmíš v tomhle světě zůstat. Tady tě čeká smrt... Nebo něco mnohem horšího...“

JFK se zachvěl. Poslední slova nepronášela stařena, ale někdo mnohem mladší. Hlas však nedokázal rozpoznat, vznikal ve starých opotřebovaných hlasivkách.

„Jsi... jsi stále nemocný. Tahle realita tě může ošklivě změnit. Tvé tělo mutuje... Hledej plukovníka... dovede tě k bráně. Musíš... ty musíš přežít!“

Gerda sebou zazmítala ve smrtelné křeči. Malí kůrovci, kteří opustili její tělo, hromadně hynuli. Žádný nezůstal naživu.

„Neumírej!“ naříkala Marta. „Co si bez tebe počnu?“

John uchopil nevidomou dívku za tápající ruku a pomohl jí najít společnici. Marta rozvázala stařeně šátek. Položila si její hlavu do klína a hladila ji po vlasech.

„Začalo to...“ zašeptala Gerda, už zase svým hlasem. JFK musel přiložit ucho blíž k jejím ústům, aby jí rozuměl. „Vylétá kůrvec... musíte varovat lidi...“

Stařena sebou prudce škubla, prohnula se jako luk. Pak znehýbněla. Slepá dívka se rozplakala.

„Je po ní,“ hlesl Norman promáčený slizem. „Co si teď počneme?! Kdo nás ochrání před brouky a aktivisty?“

Z nevolníků přežila sotva polovina. Většina jich zmizela beze stopy, kůrovci si je odnesli do svých doupat. Z Normanových dozorců nezůstal jediný.

John spatřil mezi přeživšími Franze s Moritzem. Pomocí klacků dloubali do mrtvého brouka.

„Jeho kusáky my dobše pchrodáme,“ vysvětloval šumavský Němec. „Tady je s těšba dševo Ende.“

„Žádný Ende!“ okřikl ho Norman. „Dokud mám tohle...“

Chtěl dřevorubcům pohrozit ovladačem dozorčích náramků. Vzápětí zbledl, uvědomil si svůj omyl. Nejen JFK, ale i ostatní byli volní. To, že všechny náramky otevíral jeden společný kód, se ukázalo jako osudová chyba.

„Zkurvenej čínskej šmejd!“

„Pojď,“ uchopil John uplakanou Martu v podpaží a vedl ji do srubu. „Chtěl bych si s tebou v klidu promluvit.“

Tam venku kdosi nastartoval motorovou pilu.

1. NEVOLNÍCI

Vimperk, ráno následujícího dne...

Dlouhou chodbou se rozléhaly spěchající kroky. Vysoké vojenské boty klapaly o dlážděnou podlahu starých vimperských kasáren. Voják v modrém stejnokroji zastavil přede dveřmi, na nichž se loupal pergamenově zažloutlý štítek s nápisem *plukovník S*, zbytek jména se nedal přečíst.

Voják vypjal hrud', upravil si baret s odznáčkem rakousko-uherské orlice, a pak zlehka zaťukal.

„Vstupte!“ pronesl z druhé strany zvučný hlas.

Sotva vojín stiskl kliku a otevřel dveře, vyvalil se na chodbu oblak hustého cigaretového dýmu. Štípal do očí, páčil v krku. Byly to ty nejlevnější Startky bez filtru.

„Poslušně hlásím, zpráva pro pana plukovníka!“ zasalutoval voják, zatímco se snažil ze všech sil zadržet slzy.

Kdosi chraptivě zakašlal. Z chuchvalců dýmu se vynořila dlaň se zažloutlou pokožkou. Mezi ukazovákem a prostředníkem trčela doutnající cigareta.

Vojín poslušně odevzdal zapečetěný dopis, zasalutoval a vpoťácel se za dveře. Tam se zhroutil v záchvatu dávivého kašle.

Plukovník mocně popotáhl a odklepal žhavý popel na koberec. Po celé pracovně byl bezpočet vypálených cestiček. Vyznačovaly místa, po nichž chodíval, když zadumaně přemýšlel. Posledních šestadvacet let měl na přemýšlení spoustu času.

Ještě jednou pořádně nasál cigaretový kouř, sípavě vydechl a rozlomil schwarzenberskou pečeť s havranem klovajícím Turkovi oko. Se zarputilým výrazem a lesknoucíma se očima rozložil úřední listinu – povolávací rozkaz podepsaný samotným knížetem z Hluboké.

„Konečně,“ zašeptal, neskrývaje v hlase zadostiučinění a dojetí. „Konečně knížepánovi došlo, že se něco děje...“

Plukovník zamáčkl cigaretu o hranu stolu a nedopalek odhodil do květináče se scvrklým vysušeným kaktusem. Vršila se tam už pořádná hromádka. Potom odemkl nejspodnější přihrádku pracovního stolu a vytáhl z ní masivní zlaté hodinky. Jejich ručičky